



НИНО РАУХ



БЕЗ ЖИВОТ  
КРАЙ



Живом  
без край

---



## ЗА АВТОРА

---

НИНО РАУХ е роден през 1987 г. във Виена. Той е на 14 години, учи в спортна гимназия и най-голямата му мечта е да стане професионален футболист, когато лекарите откриват, че има рак на лимфните жлези. Започва трудна и на моменти непосилна борба за живот, преминаваща през четири изтощителни етапа на химиотерапия. Едва по-късно Нино разбира, че шансовете му са били минимални и че е победил благодарение на упоритостта на лекарите, подкрепата на майка му, която неотлъчно бди над него, вярата в себе си и волята да оздравее. Според него екстремното преживяване го е направило човека, който е днес. Впоследствие Нино Раух се отказва от спортната кариера, въпреки че вече е обещаващ играч от австрийския младежки национален отбор. Завършва психология. От 2010 г. се занимава с предприемачество.

Книгата разказва за тежкото заболяване на едно 14-годишно момче, но както самият автор подчертава „това не е книга за рака. Това е книга за съвсем млади хора, които се съпротивляват срещу съдбата, книга за способността на човека да посреща ударите, да се бори и пак да се бори дори когато битката изглежда предварително загубена“. Към своята лична история Нино Раух е добавил историите и на други деца и юноши, които са победили рака.

„Живот без край“ ще ви трогне и развълнува най-вече със своята автентичност. Ако има ключова дума в посланието на Нино Раух, тя е *надежда*. Прикован към болничното легло, той черпи надежда от автобиографията на Ланс Армстронг и мемоарите на скиора Херман Майер. И на свой ред ни дарява с надежда и ни прави съпричастни с неговото възкресение. След прочита на тази книга виждаме по-релефно красотата на живота, разбираме колко скъпоценен е всеки миг, всяко Тук и Сега. И най-тежките изпитания не могат да сломят волята и духа на човека, който не иска да се предаде.

# НИНО РАУХ

Превод от немски Евелина Банева



# ЖИВОТ БЕЗ КРАЙ

---

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибѐа“,  
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас  
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,  
както и на електронните ни пощи  
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

---

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А  
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

Nino Rauch

LEBEN OHNE ENDE

---

Alle Rechte vorbehalten

© 2014 edition a, Wien

[www.edition-a.at](http://www.edition-a.at)

© Издателска къща „Кибѐа“, 2015

© Евелина Банева, превод, 2014

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2015

ISBN 978-954-474-689-6

*Как победих рака,  
когато бях на 14 години*

— |

— |

## Предговор

---

Когато тази книга беше вече почти готова, реших да обмисля още веднъж какво ме мотивира да я напиша. Докато работех над нея, исках просто да изкажа всичко. Тогава не беше моментът да си задавам такива фундаментални въпроси.

Но после, когато пред мен се натрупа голям куп напечатана хартия с описание на болестта ми с най-големи подробности, почти като на забавен каданс, малко ми се зави свят. Изведнъж се почувствах разколебан и се запитах дали всъщност не го правя само за себе си. Дали историята не е твърде лична, твърде истинска и конкретна, за да бъде публикувана.

Седнах в едно кафене с ръкописа и го изчетох още веднъж внимателно от начало до край, все едно не съм авторът, а първият читател на книгата. Докато четях, ми се изясни едно:

Това не е книга за болестта рак. Не и на първо място.

Това е книга за способността на човека да посреща ударите на съдбата, да се бори и пак да се бори. Точно тогава,

когато битката изглежда предварително загубена. Книгата е и за това, че едва ли някой е способен да се справи веднага и съвсем сам с всичко. Когато научих, че страдам от рак на лимфните жлези, отначало изобщо не желяех да се боря. Просто ми беше лошо и исках да ме оставят на мира. Имаше и моменти, когато дори исках да умра.

Но до мен бяха най-близките ми хора и най-вече майка ми, както и лекарите от детската болница „Света Ана“, които в никакъв случай нямаше да допуснат това. Бореха се за мен и вместо мен догогава, докато аз не бях в състояние да се боря.

Отначало това изобщо не ми харесваше. Проклинах много от хората, които срещнах по време на моето боледуване, защото ми се струваше, че ме притискат, излагат и оскърбяват. Тази книга е и за това. Колко е трудно да помогнеш на някого, който наистина се чувства зле. И колко трудно може да бъде да позволиш да ти помогнат, когато си смазан и съсипан.

Тогава, в кафенето, когато прочетох и последната страница от ръкописа, изведнъж усетих, че нещо липсва. Това е моята и само моята история, но и историята на много други болни деца и младежи, които са се борили или в момента се борят с рака.

Затова събрах сили и осъществих една идея, която всъщност ме занимаваше от самото начало. Събрах историите на други хора, които като мен бяха имали рак в детството си, и ги помолих да ми разкажат какво са преживели.

Посетих и проф. д-р Хелмут Гаднер, бившия директор на детската болница „Света Ана“, за да ми разкаже за десетилетната си битка с рака при децата.

Всички тези истински истории допълниха моята и сега са в тази книга. След това никога повече не си зададох въпроса защо съм я написал. Стана ми ясно веднъж завинаги.

Това не е книга за рака. Това е книга за съвсем млади хора, които се съпротивляват срещу съдба, която никой от тях не е заслужил. Това е книга за онези, които тепърва ще изминат този път, и за онези, които вече са го изминали.

Един от тях съм аз.

Нино Раух,  
Виена, февруари 2014



## 1.

---

Стряскам се в съня си. Усещам под ръката си нещо влажно. Тъмно е. Нагизгам се както лежа по корем, за да опипам чаршафа под себе си. Под пръстите ми има нещо мокро, топло и лепкаво.

Ужасен, отдръпвам рязко ръката си. Пресягам се към нощната лампа и я запалвам. Очите ми се нуждаят от една-две секунди, за да се нагоят към светлината, после виждам съвсем ясно – чаршафът, завивката и възглавницата са яркочервени.

Обзет от паника, скачам от леглото и наблюдавам локвичката, която бавно се разпростира, попива в плата и се просмуква в матрака. Петното е с размерите на тениска. Кръвта капе от ръба на леглото. На тънки струйки. Подът около локвата е осеян с червени пръски и петната по килима започват да се сливат в едно. Устоявам на импулса да изкрещя, защото не искам да събудя родителите си. За щастие, не спя в една стая с двете ми по-малки братчета Рико и Рафаел, така че засега никой не разбира какво се е случило.

Оглеждам се в ужас. По ръцете ми лепне кръв – и по пръстите, и по тялото. Не разбирам нищо. Никъде не виждам рана, нито чувствам болка. „По дяволите, какво става?“, мисля си.

Трескаво опипвам корема, ръцете и врата си в опит да намеря все пак нещо, но не откривам нараняване. Разтреперан докосвам и носа си и въпреки че не ме боли, съм сигурен, че кръвта може да е само от него. Понеже вече седмици наред страдам от хронично запушена ноздра, а имам и други оплаквания, това е единственото логично заключение. Издишвам дълбоко и чувствам как пулсът ми се нормализира, когато си припомням един съученик, който често има кръвотечение от носа и неведнъж се е събуждал нощем сред подобно бойно поле. Поне той твърди така. „Сега и аз ще има какво да разказвам“, минава ми през ума.

Отправям се към тоалетната, защото ми се пишка, и съм доволен, че имам причина да изляза от стаята, която изглежда така, сякаш в нея е било извършено жестоко убийство. Докато се облекчавам, за момент дори ми става забавно при абсурдната идея, че някой може да намери стаята ми в този вид и да си помисли, че съм бил заклан. И тогава забелязвам, се струята на урината ми е кървавочервена.

Завиба ми се свят. В ухото си усещам силен натиск, който се разпространява в цялата ми глава. Когато поглеждам отново кървавата тоалетна чиния, гръхът ми секва. Изведнъж вече не ме интересува дали ще събудя някого. Тичам в спалнята им и разтърсвам грубо майка си. Тя се стряска и ме пита какво има. Запалвам лампата на нощното ѝ шкафче и ѝ показвам окървавените си ръце. Едва сега виждам в огледалото до леглото ѝ, че и лицето ми изглежда така, сякаш е било оплескано с червена боя.

Майка ми се взира в мен, все едно съм призрак.

– Какво си направил? – възкликва тя.

Заеквам, сякаш съм се провинил в нещо, и се чувствам както малко безпомощно момченце. В очите ми напират сълзи. Като виждам колко ужасена е майка ми, не се решавам да ѝ разкажа за кървавата урина, въпреки че я бях събудил точно заради това. Вместо това се извинявам безсмислено и промърморвам нещо за кръвотечение от носа. Едва съм произнесъл думата и майка ми като че ли се отпуска малко. Това успокоява и мен.

Тя си поема дълбоко дъх и поглежда към втория ми баща, който продължава да спи, после отново към мен.

– Утре отиваме в болницата – казва с тон, който недвусмислено говори, че всякакви протести от моя страна са излишни.